

Den gamle socialdemokratiska finansministern Gunnar Sträng var en man som inte ville tappa brallorna offentligt. Därför helgarderade han med att samtidigt bära både hängslen och svängrem. Jag får samma intryck av höjd gard eller rättare sagt insmugna brasklappar när jag betraktar Åsa Bergdahls utställning "Kalkon i minne" som just nu visas på Bodens Konstgille. Bergdahl har länge arbetat på kalkontemat och har tidigare visat enstaka verk med den inriktningen men nu försöker hon göra en mer helgjuten anrättning av denna den största av skogshöns. I en text som åtföljer utställningen försöker hon intellektuellt förklara sitt tilltag men den skapar åtminstone hos mig fler frågetecken än den rätar ut. Texten handlar om mänskliga tillkortakommanden och uppskrivade pretentioner som likt kalkonen aldrig riktigt får luft under vingarna och därför alltsomoftast slutar med kraschlandning. Och..? frågar man sig, det är väl så livet är, "ups and downs". Hon försöker vidare reda ut kalkonbegreppet i ett resonemang om kalkonfilmer och andra liknande företeelser, i som jag uppfattar ett försök att desarmera definitionen. Att helt enkelt göra en kalkonutställning som tar udden av det pretentiösa och ibland patetiska i de uppdrag som konstnärerna ger sig själva. Så långt är hon sig själv trogen, så som vi mött henne i andra utställningar, med omskrivningarna och de inlindade dubbelbottnade budskapen. Som vanligt både med hängslen och svängrem. Trots detta tycker jag att det stundtals saknas något i kalkonkoket. Inte i fråga om ingredienser, då blandar hon friskt, utmärkta kalkonstudier i blyerts med vackra datautskriften på PVCplast. I de sistnämnda bilderna trotsar verkligen de avfotograferade kalkonbroilerna alla aerodynamiska lagar och flyger tumlande och triumferande omkring likt stora humlor. Här når anrättningen gastronomisk höjd, men det är bland de tredimensionella ingredienserna som koket saknar sälta. Bergdahl har experimenterat med gjutningar av skumgummi, som i sig är ett associationsrikt och lite läbbigt material men som här infärgat och uppmonterat på stora plåtar förlorar sitt uttryck. Detta kan man väl ha förbiseende med om inte de var så stora och för utställningen så dominerande verk. Det är som om hon har låtit sig förföras av själva materialet och bländats enbart av möjligheten att använda det i stället för att fråga sig varför och till vad. Målad gips hade gett precis samma stumma resultat. En annan i mitt tycke lite ankommen beståndsdel i soppan är en grafitfärgad kalkonbroiler som ligger uppfläkt som en utvickningsbrud på ett podium. Här förs tankarna alltför övertydligt till erotisk lockelse eller om man så vill till kvinnlig sårbarhet och exploatering. Man har sett det förut, det förblir en kliché. Kalkontappningen förmår inte vända på synsättet. Däremot förvänds perspektivet i bilden "*En sorts vila*", en boa i kalkonfjädra, den blir en humoristisk kommentar till föreställningen om vampen. Samma försonande humor står att finna i mixed-mediaverken "*Beslutsunderlag*" och "*Beslutet fattat eller Take off*". Ett antal kalkonkycklingar spatserar omkring på som det verkar en start eller landningsbana. Man kan förmoda att de laddar för take off. Vi kan också ana hur det kommer att gå men det är ändå hoppfullt att de mot alla odds försöker. Att det understundom ändå sker mirakel ser vi tydligt i PVC-bilderna "*Take-away Turkey*". Som helhet uppfattar jag dessvärre utställningen "Kalkon i minne" som en lite tunn anrättning. Alltför mycket av intellektualiserande har en tendens att späda ut i stället för att tillföra smak, är dessutom några av råvarorna övermogna så blir ju inte totalupplevelsen bättre.

Bertil Sundstedt